

Güray Sert

KORKUD

Beyazıd, caminin taş duvarına gözlerini dikmiş, şu yarım asırlık ömründe kaybettiği insanları ve onların göçüşüyle yaşadığı acıları düşünüyordu. Kimler kimler göçmüştü berzah âlemine. Annesi, babası, kız kardeşi, oğulları ve şimdi de kardeşi Cem. Kardeşinin cenaze namazının ikinci kez kılınmasından mı ya da aynı matem sokaklara ikinci kez yayılmasından mıdır bilinmez çok etkilenmişti Beyazıd. Tüm cenaze boyunca konuşmadı. Sadece merasimi seyretmekle yetindi. Cem Sultan, vasiyeti üzerine kâfir topraklarından getirilmiş ve dedesi Murad'ın yanına defnedilmişti. Beyazıd, kardeşinin vasiyetini yerine getirmiş olmanın verdiği huzurla, saraya çekildiği sıralarda mübarek şehir Bursa'nın ayrı ayrı köşelerinde farklı farklı hesaplar yapılmaktaydı. Cenaze için Bursa'ya gelmiş olan Mihri Hatun, Piyale ile hasret giderirken, yaptığı her hareketi bir şekilde babasına gösterip saltanat yolunda bir adım daha öne çıkmanın hesaplarını yapan Ahmed, tıpkı kendisi gibi makam hırsına bürünmüş vezir Hadım Ali Paşa ile yeni oyunlar planlamaktaydı. Selim, kardeşi Mahmud ile memleket meselelerini, Şah İsmail'in ilerleyen zamanlarda yaratabileceği tehlikeyi konuşurken, Korkud ise az önce defnedilen amcasının yıllar önce başlattığı mücadeleyi ve uzun seneler yaşadığı sürgün hayatını düşünmekteydi. Bu taht denen, uğruna canlar alınan, canlar verilen cansızlık abidesi bu kadar önemli miydi? Gerçi nasıl önemli olmazdı ki? Bir şehzade için, denizin ortasında kalmış yüzme bilmeyen bir adama uzatılan bir sandal küreğiydi taht; çölde susuzluktan ölmek üzere olan birinin, önüne konulan bir tas suydı. Yıllar önce babası erken davranmasaydı, o bir tas suyu, şimdi toprağın altındaki amcası içecek, uzatılan tek sandal küreğini de yine Cem Sultan tutacaktı. Denizde boğulacak insan sayısı ne olursa olsun, uzatılan kürek tekti ve tek bir tas su vardı, o ıssız çölün ortasında. Korkud, bazen bunları düşünür karamsarlığa kapılırdı. Ne padişah olup kardeşlerine kıyacak hırsı, ne de amcası gibi yıllar boyu kaçacak gücü vardı. Dedesi öldüğünde, babası saraya gelene kadar padişahlık tahtına refakat etmişliğinin, devlet ileri gelenleri nazarında onu bir adım öne geçiriyor olmasına güveniyordu. Eğer olur da kendisi padişah olamasa bile Selim'in başa geçmesini istiyordu. Bunu kimseye söyleyememiş olsa da arada bir kendisine itiraf ediyordu. Bunun yanında Ahmed'ten korkuyordu. Onun şimdi bile diğer kardeşlerini ortadan kaldırmak için fırsat kolladığının farkındaydı. Bu düşüncelere her daldığında yaptığı gibi şimdi de "Allah, padişah babama uzun ömür versin" diyerek, başının üstünde dolaşan kasvetli dumanları savuşturdu ve saray bahçesindeki ağaçlardan birine yaslanıp yanından ayırmadığı kitaplardan birinin içine gömüldü. Uzun bir süre kitaptan kafasını kaldırmadı. Kendisini o kadar kaptırmıştı ki, Piyale ve Mihri'nin onun yakınında başka bir köşeye oturduklarını fark etmemişti. Ne var ki, Piyale ve Mihri de Korkud'u görmemişti. Korkud, kitaptan kafasını kaldırdığı sırada Piyale'nin sesini işitti. Birisine bir şeyler anlatıyordu. Ara ara kendi ismini de duyuyordu, can dostunun ağzından. "Korkud, Allah adamıdır. Öyle hırsları yoktur. Manisa'yı da sever. Ayrılmak isteyeceğini sanmam" diyordu Piyale. Sessiz geçen kısa bir süreden sonra Piyale'nin karşısındaki kişi konuşuyordu bu kez. Korkud, sesi tanıdı; Mihri'ydi bu. "Ama" diyordu. "Ruh eşim. Bizim daha sık görüşebilmemiz ve sonunda da hiç ayrılmamacasına kavuşmamız için onun bunu istemesi lazım. Yoksa en kısa zamanda Ahmed isteyecek. Bergama'yı alan kişi yarı padişah olmuş demektir" Bir saltanat oyunu oynanıyordu. Korkud, yerinden kalkıp iki aşğın hadlerini

bildirmeye niyetlendi ama yapamadı. Yerin altında yaşayan o merak canavarı ellerini topraktan çıkarıp, Korkud'un ayaklarını tutmamış olsaydı, ayağa kalkacak ve Piyale ile Mihri'nin karşısına dikilip, "Siz halen padişah olan babam hazretlerini ne çabuk ahirete gönderdiniz de yerine sultan arar oldunuz" diyecekti ama yapamadı. Yaslandığı ağacın gövdesinden yürüyüp, ağzının içine giren ve dilini lal eden merak illeti olmasaydı belki birkaç okkalı laf daha sarf edecekti ama onu da yapamadı. Ağına düşen karıncayı sarıp sarmalayıp ufacak yapan örümcek gibi, bu merak mendeburu da Korkud'u gittikçe ufaklaştırıyor, yaslandığı ağacın kovuğuna girecek kadar büzüp iyice görünmez kılıyordu. Piyale ve Mihri uzun süre konuştu. Korkud da onları gizlice dinledi. Bu, iki aşğın konuşmasından çok iki kişinin birbirlerine fikirlerini kabul ettirme mücadelesi gibiydi. Mihri, İstanbul'a yaklaşmak adına Bergama'nın öneminden dem vuruyor, Ahmed'in burası ile alakalı düşüncüleri olduğunu söylüyor ve kendilerinin daha hızlı davranmaları gerektiğini savunuyordu. Piyale ise, Korkud'un buna yanaşmayacağına, onda bu denli bir hırs olmadığına, Ahmed'in Amasya'dan kalkıp Bergama'ya talepkâr olmasının hoş karşılanmayacağına inanıyordu. Bir müddet sonra, Piyale artık saatin geç olduğunu ileri sürüp, izin istedi. Korkud, Mihri'nin aşkı ile tutuşan, yemekten içmekten kesilen Piyale'nin bu isteksiz, tavrına pek anlam verememişti. Eski Piyale olsa Mihri'ye bir adım daha yakın olabileceği her ihtimali değerlendirir, bugün yaptığı gibi kestirip atmak bir yana, kavuşma ihtimalini arttıracak her fırsata gözü kapalı koşardı. Oysa şimdi pek bir gönülsüzdü. Korkud'u asıl düşündüren, Piyale'nin isteksizliğinden ziyade, Mihri'nin verdiği bilgiydi. Babasının Ahmed'e olan meylini bildiğinden, Ahmed'in Bergama hamlesinin, babası tarafından kabul edileceğine hiç şüphesi yoktu. Ancak eğer ortada henüz böyle bir mevzu yokken, kendisi böyle bir talepte bulunursa her şey daha farklı olabilirdi. Eğer babası kendisinin bu Bergama, teklifini kabul ederse zaten saraya bir adım daha yaklaştığı için padişahlık şansı daha da artacaktı. Eğer olur da babası bu öneriyi kabul etmezse bu sefer aynı teklifin Ahmed tarafından gelme ihtimalini de ortadan kaldırmış olacaktı. Bunun için bir an evvel babam ile konuşmam gerek diye düşündü.

Bursa'nın diğer bir köşesinde bir meyhanede oturmuş olan Ahmed ile Hadım Ali Paşa kafa kafaya vermiş konuşuyorlardı. Ahmed, vezire yapması gerekenleri anlatıyordu. "Bak" dedi. "Sakin unutma. Yarın sabah ilk işin Padişah ile konuşmak olmalı. Bu konuyu önce sen açmalısın. Sen önce konuşmalısın ki, daha sonra bu konuyu getirenlere vereceği tepki daha büyük olsun" Vezir söylenenleri anladığını belirtircesine kafasını salladı.

Ertesi sabah Korkud babasıyla görüşmek istediğini ilettili. Bir süre sonra destur verildi. Korkud sarayda ilerlerken Piyale, konunun ne olduğunu merak edip sordu. "Hayırdır şehzadem, sabahın bu saati sizi böyle alelacele Padişah'a gönderen de nedir?" Korkud, birkaç adım attıktan sonra durup dostuna baktı ve "Bergama'yı isteyeceğim Piyale" deyiverdi. Piyale, olduğu yerde hareketsiz kalıp, şaşkın olmak ile panik olmak arasında nereye demirleyeceğine karar veremedi, sadece, "Yapmayın şehzadem" diyebilirdi. Korkud, dostunu duymuştu lakin yolundan da dönmemişti. Görevliler kapıyı açıp Korkud'u içeri buyur ettikleri sırada içeriden Hadım Ali Paşa çıkıyordu. Zafer kazanmış bir komutan edasıyla, Piyale'nin yanından geçti.

Korkud, hayatının hatasını yapmıştı. Babasına konuyu açar açmaz, üstüne şimşekleri çekmişti. Padişah, onu arkadan iş çevirmekle, daha kendisi ölmeden taht davasına düşmekle itham etti. Bergama'yı isteyerek, saraya yaklaşma hesabını yapmasını hoş görmediğini söyledi. Korkud, huzurdan çekilirken, şaşkınca düşünüyordu. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki; önce o talep etti, Padişah sonra mı reddetti, yoksa daha kendisi talep dahi edemeden Padişah'ın hışmına mı uğradı hatırlayamıyordu. Hangi konu olursa olsun, önce ölçüp tartıp sonra kararını açıklayan bir tavra sahip Padişah'ın bu talebe bu kadar hızlı karşı çıkmasına anlam veremedi. Ne de olsa Korkud, Hadım Ali Paşa'nın, kendisinden önce Padişah ile konuştuğunu bilmiyordu. Paşa, sabahın erken saatlerinde huzura çıkmış, Selim ve Korkud'un saltanat davası gütmeye başladıklarını, Selim'in yeniçeriler, Korkud'un ise ulemalar arasında nüfus kazanmaya gayret ettiklerini anlatmıştı. Anlattıklarına göre Korkud, Manisa sancağına Bergama'yı da eklemek istediğini etrafta konuşuyor, Bergama'yı alarak saraya yaklaşmak niyetini taşıyor, yıllar önce yaptığı saltanat naipliğinin tesirinde kalarak, yanlış adımlar atıyordu. Korkud, bu detayları bilmediğinden aldığı cevabın şiddetini hazmedememişti.

Hadım Ali Paşa ile saray bahçesinde buluştuklarında, yanlarına gelen Mihri'nin konuşulanları duymasında beis görmeyen Ahmed ise istediğini almıştı. Konuşulanları Mihri duyacak, Piyale'ye olan zaafından dolayı bu bilgileri ona götürecekti, Piyale de Korkud'u ikna edecekti. Ahmed'in Mihri'den Piyale'ye, ondan da Korkud'a uzattığı tuzağı, Piyale boşa çıkarmıştı ama kaderin önüne geçemeyeceğinden, olanlara mani olamamıştı. Korkud, o günün hüznü ve şaşkınlığını uzun süre unutamayacaktı. Saltanata herkesten daha hevesiz olmasına karşın nasıl böyle bir şevke kapıldığı konusunda kendine sorduğu soruları ise ömrü boyunca cevaplayamayacaktı.